

Иван Вазов
Бук и тръне
Басня

В усойте, в долините
растеше бук клонат.
Трънаците, глогините
нападаха го с яд:

– Ти душиш ни, додываш ни,
кой бяс те тук тури?
Да дишаме не даваш ни
ни въздух, ни зари.

Ний гинеме, ний гаснеме
под твоята снага,
не пушаш ни да раснеме,
завиждаш ни сега.

– Млъкнете там, потайте се –
каза им гордий бук, –
вий тръне сте, познайте се,
защо шумите тук?

Напразно вий се сърдите,
признайте си грехът:
вам даде се да бъдете
съседи на прахът;

да дърпате, закачате
край всякой път и друм,
да скубите минвачите,
да жилите без шум.

Ни слънцето, ни сянките
не са ви криви вам,
до мен растат фиданките
от моя род голям.

Не се тъжат, оплаковат
от нищо на светът,
от бурите наякноват,
виреят на пекът.

Защото те родени са

високо да растът,
по своя род, кат мене са –
гиганти на светът.

На лято в дните знойните
ний правим сянка, хлад
на пиленцата пойните,
на пътник и на гад.

Над малките ний владаме,
не се боим от брой!
А паднем ли, то падаме
със халите във бой!

И пълним самотиите
със плачове и страх,
а вие живи гниете
в забвение и прах.

1882

КРАЙ

Източник: Словото

Набиране: Дия Ангелова, Мартин Митов, Живко Иванов и студенти от Пловдивския университет

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/5186>]